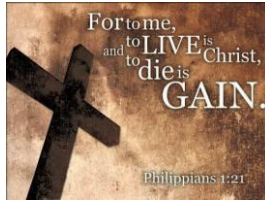
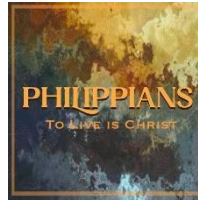

บทเทศน์และข้อคิด วันเสาร์ที่ 31 ตุลาคม 2026 (มิสซาเช้า) วันปิดเดือนแม่พระแห่งสายประคำศักดิ์สิทธิ์

บทอ่าน: ฟิลิปปี 1:18b-26; ลูกา 14:1, 7-11

“อย่าแย่งที่นั่งสูงสุด แต่งให้พระเยซูคริสตเจ้าทรงอยู่สูงสุด”

วันนี้และคืนนี้สำหรับชาวโลกน่าสนใจมาก เพราะพรุ่งนี้เราจะเข้าสู่วันที่ 1 พฤศจิกายน — สมโภชนักบุญทั้งหลาย และคืนนี้ชาวโลกเรียกว่า **Halloween — All Hallows' Eve** หรือ “คืนก่อนวันแห่งบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์” แต่ถ้าถามว่า วันนี้พระวรสารพูดอะไรกับเรา? พระเยซูเจ้าตรัสสั้น ๆ ว่า “ผู้ใดที่ยกตนขึ้น จะถูกลดต่ำลง และผู้ใดที่ถ่อมตนลง จะได้รับการยกย่องขึ้น” ฟังดูเหมือนเรื่อง “มารยาทในการนั่งโต๊ะ” แต่จริง ๆ แล้ว พระเยซูเจ้ากำลังพูดถึง หัวใจของมนุษย์ เพราะมนุษย์เรามีความอยากอย่างหนึ่งที่ลึกมาก คือ เขาอยากเป็นคนสำคัญ, อยากให้คนเห็น, อยากให้คนจำ, อยากให้คนชม, อยากให้คนพูดถึง, อยากได้นั่งข้างหน้า, อยากมีตำแหน่ง, อยากมีชื่ออยู่บนป้าย บางคนไม่ได้ทะเลาะกันเพราะเก๋อ... แต่ทะเลาะกันเพราะ “ทำไมเก๋อชื่อของฉันไม่อยู่ตรงนั้น?”

ชายคนหนึ่งได้รับเชิญไปงานเลี้ยงใหญ่ เขาเดินเข้าไปในห้อง เห็นโต๊ะด้านหน้าที่จัดไว้อย่างสวยงาม จึงคิดว่า “ถ้าฉันไปนั่งตรงนี้ คนต้องคิดว่าฉันเป็นแขกสำคัญแน่ ๆ” เขาจึงรีบไปนั่ง ไม่นาน เจ้าภาพเดินมาบอกว่า “ขอโทษครับ โต๊ะนี้สงวนไว้สำหรับแขก VIP” ชายคนนั้นต้องลุกขึ้น เดินผ่านแขกทุกคนไปนั่งโต๊ะด้านหลัง เขาอายมาก แต่วันหนึ่งเขาได้ข้อคิด ถ้าเขานั่งโต๊ะด้านหลังตั้งแต่แรก ไม่มีใครรู้เลยว่าเขาเคยถูกเชิญให้ลุก!

นี่คืออันตรายของการแสวงหาเกียรติ ถ้าเราพยายามยกตัวเอง คนอื่นอาจต้องเป็นคนลดเราลง แต่ถ้าเราถ่อมตัวเอง พระเจ้าทรงเป็นผู้ยกเราขึ้น

นักบุญเปาโลในบทอ่านวันนี้พูดอะไรที่น่าทึ่งมาก “สำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่คือ พระคริสตเจ้า และการตายเป็นกำไร” เปาโลไม่ได้พูดว่า “การมีชีวิตอยู่คือชื่อเสียงของ ข้าพเจ้า” ไม่ได้พูดว่า “การมีชีวิตอยู่คือความสำเร็จของข้าพเจ้า” ไม่ได้พูดว่า “การมีชีวิตอยู่คือการที่ทุกคนยอมรับข้าพเจ้า” แต่พูดว่า “การมีชีวิตอยู่คือพระคริสตเจ้า” นี่ คือชีวิตที่หลุดพ้นจากคำว่า “ฉัน” เพราะเมื่อพระเยซูคริสตเจ้าเป็นศูนย์กลาง ฉันไม่ จำเป็นต้องถามว่า “ฉันจะได้อะไร?” แต่ถามว่า “พระคริสตเจ้าจะได้รับอะไรผ่านชีวิต ของฉัน?”

และวันนี้ยังพิเศษ เพราะเป็น **วันปิดเดือนแม่พระแห่งสายประคำ (แม่พระทรง กุหลาบมาลัย)**

สายประคำมีความลึกซึ้งอย่างหนึ่งที่บางครั้งเรามองข้าม สายประคำเป็นคำภาวนาที่มี พระคัมภีร์เป็นรากฐาน และหัวใจของสายประคำไม่ใช่การพูดถึงพระแม่มารีย์เพียงอย่าง เดียว แต่เป็นการ เพ่งพิศพระเยซูคริสตเจ้า โดยมีพระแม่มารีย์เป็นผู้สอนเรา ทุกครั้ง ที่เราสวด “วันทามารีย์...” เรากำลังเรียนจากสตรีผู้หนึ่งที่ไม่เคยพูดว่า “ฉันต้องเป็น ใหญ่” แต่พูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า” พระแม่มารีย์ไม่ต้องแย่งที่นั่งสูงสุด พระเจ้าทรงยกพระนางขึ้นเอง นี่คือการกลับของพระวรสาร **คนที่ไม่ยกตัวเอง พระ เจ้าทรงยกขึ้น**

วันนี้ชาวโลกกำลังพูดถึง Halloween เด็ก ๆ อาจจะแต่งตัวเป็นผี เป็นปีศาจซาตาน เป็นตัวละครต่าง ๆ แต่สำหรับคริสตชน คินนี้สามารถกลายเป็นบทเรียนที่ลึกกว่านั้น เพราะคำว่า **Halloween** มาจาก **All Hallows' Eve** — คินก่อนวันนักบุญ ทั้งหลาย พรุ่งนี้พระศาสนจักรจะไม่ถามว่า “ใครดังที่สุด?” “ใครรวยที่สุด?” “ใครมี ผู้ติดตามมากที่สุด?” แต่เราจะฉลองคนธรรมดามากมายที่โลกอาจไม่เคยรู้จักชื่อ พ่อแม่ ที่เสียสละเพื่อลูก, คนที่ให้อภัยกัน, ผู้ป่วยที่อดทน, คนยากจนที่ยังมีความเชื่อ, พระสงฆ์ ที่รับใช้เงียบ ๆ, นักบวชที่ไม่มีใครรู้จัก, คนหนึ่งคนที่ดูแลคนชรา/คนพิการโดยไม่มีใคร ปรบมือ คนเหล่านี้อาจไม่มีที่นั่ง **VIP** ในโลก แต่มีที่นั่งในพระอาณาจักรของพระเจ้า

นี่คือการกลับหัวกลับหางของพระวรสาร! ชาวโลกถามว่า “คุณมีชื่อเสียงแค่ไหน?”, พระเจ้าถามว่า “คุณรักมากแค่ไหน?”, โลกถามว่า “มีคนรู้จักคุณกี่คน?”, พระเจ้าถามว่า “คุณรู้จักและรักคนที่ไม่มีใครสนใจหรือไม่?”, ชาวโลกถามว่า “คุณอยู่ข้างหน้าแถวผู้มีเกียรติแค่ไหน?” พระเจ้าถามว่า “คุณยอมก้มลงรับใช้ใครบ้าง?”

นี่คือข้อคิดสำหรับพระศาสนจักรในยุคของเรา

พระศาสนจักรต้องระวังไม่ให้กลายเป็นสถานที่ที่ผู้คนมา แสวงหาเกียรติ แต่ต้องเป็นสถานที่ที่ผู้คนมา พบพระเยซูคริสตเจ้า ซึ่งไม่สำคัญว่าใครจะอยู่หน้าเวที, ไม่สำคัญว่าใครจะถือไมโครโฟน, ไม่สำคัญว่าใครจะมีตำแหน่ง แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือ พระเยซูเจ้าต้องอยู่ตรงกลาง เพราะถ้าวันหนึ่งคนมองเห็นเรา แต่ไม่เห็นพระเยซูเจ้า เราก็อาจกำลังสร้างชื่อให้ตัวเองมากกว่ากำลังสร้างพระอาณาจักรของพระเจ้า

เย็นวันนี้เราปิดเดือนแม่พระแห่งสายประคำ พ่ออยากฝากคำถามไว้ 3 ข้อ

ข้อแรก — หลังจากสวดสายประคำหนึ่งเดือน ฉันถ่อมตนขึ้นหรือไม่?

ข้อสอง — ฉันต้องการให้คนอื่นยกย่องฉันมากขึ้น หรือฉันต้องการให้พระเยซูเจ้าทรงได้รับเกียรติมากขึ้น?

ข้อสาม — ถ้าพระเจ้าทรงให้ฉันนั่ง “ที่ต่ำสุด” วันนี้ ฉันยังสามารถพูดได้ไหมว่า “ขอบพระคุณพระองค์”?

เพราะนักบุญเปาโลพูดว่า “สำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่คือพระคริสตเจ้า” และพระเยซูเจ้าตรัสว่า “ผู้ใดที่ถ่อมตนลง จะได้รับการยกย่องขึ้น” ดังนั้น เราจึงไม่ต้องกลัวว่า “ฉันจะอยู่ตรงไหน?” แต่ให้ถามว่า “พระเยซูเจ้าอยู่ตรงไหนในชีวิตของฉัน?”

บางทีสายประคำทั้งเดือนกำลังสอนเราเรื่องเดียวกับพระวรสารวันนี้ มือของเรากำลังสวดสายประคำไว้ต่ำ ๆ แต่หัวใจของเรากำลังยกพระเยซูคริสตเจ้าขึ้นสูง และยิ่งเราสวด เรา ยิ่งต้องเล็กลง เพื่อให้พระองค์ยิ่งใหญ่ขึ้น เหมือนนักบุญยอห์น แบปติส ผู้ถวายคำพูดอันงดงามว่า “พระองค์จะต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น ส่วนข้าพเจ้าจะต้องเล็กลง” นี่คือนิยามของบรรดาคริสตชน ไม่ใช่ “ให้คนอื่นเห็นฉัน” แต่คือ “ให้คนอื่นเห็นพระเยซูคริสตเจ้าในตัว

ฉัน” ไม่ใช่ “ขอที่นั่งสูงที่สุด” แต่คือ “ขอให้ฉันมีหัวใจพร้อมรับใช้ แม้อยู่ในที่ต่ำที่สุด” และไม่ใช่ “ขอให้ชื่อของฉันเป็นที่รู้จัก” แต่คือ “ขอให้พระนามของพระเยซูเจ้าทรงเป็นที่รู้จักผ่านชีวิตของฉัน” ในคืนก่อนที่จะสมโภชวันนักบุญทั้งหลายนี้ ขอให้เรารู้ว่า คนที่ยกตัวเองขึ้น อาจได้ที่นั่งสูงเพียงชั่วคราว แต่ คนที่ยอมถ่อมตนต่อหน้าพระเจ้า จะได้รับที่นั่งที่ไม่มีวันสูญเสียในพระอาณาจักรของพระองค์ และเมื่อวันหนึ่งพระเจ้าทรงเรียกเราไปงานเลี้ยงแห่งสวรรค์ ขอให้เราไม่ต้องแย่งที่นั่งเลย เพราะพระองค์จะเสด็จมาหาเรา แล้วตรัสว่า “เพื่อนเอ๋ย จงขึ้นมานั่งในที่สูงกว่านี้เถิด”

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ